

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 6C/116/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210035
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hozáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2013:5312210035.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Čadci samosudkyňou JUDr. Annou Hozákovou, v právnej veci POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, právne zast. Fridrichom Paľkom, s.r.o., Grösslingova č. 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Odporkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ žalobným návrhom zo dňa 27.9.2012 v prvom rade upozornil na fundamentálnu skutočnosť spojenú s argumentom o predpojatosti okresného súdu, ktorý má vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa ustanovenia §-u 85 ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb. z. (Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O.s.p.“).

Vecne a miestne príslušný súd, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať, je štátnym orgánom, ktorý svojim konaním podľa tvrdenia navrhovateľa vyvolal skutočnosť zakladajúcu právo uplatňované touto žalobou. Okresný súd Čadca zapríčinil podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Nerešpektovaním tejto premisy by došlo k negácii zásady „nemo debet esse uidex in proprii causa.“ Ústavný súd k potrebe uplatňovania objektívneho hľadiska pri posudzovaní skutočností významných pre rozhodovanie o nezaujatosti sudcov v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 65/05 z 20.4.2005 uviedol cit.: „Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o nezávislom a nestrannom výkone súdництва.“

Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci a jednak podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere navrhovateľ tvrdil, že ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybniť a z uvedeného pohľadu môže mať dokonca určitý význam aj zjav (zdanie). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt v. Belgicko, 1971, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale aj sa musí javiť, že je vykonávaná.“ Podstatnou je dôvera, ktorú musia súdy v

demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať. Pridelenie vecí niektorému zo sudcov Okresného súdu Čadca by porušilo právo žalobcu na prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý.

Žalobca preto v zmysle §-u 12 O.s.p. žiada, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednáváním vecí o prikázaní vecí (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Čadca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania.

Žalobca v návrhu ďalej tvrdil, že ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere č. 5860737 navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa §-u 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Zb. z. (ďalej len Exekučný poriadok) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 508500272 dlžníkom, ktorého meno ako povinného je L. S., s dátumom narodenia XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 8485/2011. Exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd v Čadci, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe.

Navrhovateľ poukázal ďalej na ustanovenia §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 ako aj na ustanovenie §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, ktoré ustanovenia v návrhu cituje. V návrhu sa ďalej navrhovateľ zaoberá odbornou literatúrou, ktorá odborne rozoberá vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie, resp. zmierom ňou schváleným, ktorý bol v tomto prípade exekučným titulom. Poukazuje na literatúru a komentár k Občianskemu zákonníku, II. diel. Praha, Panorama 1985, na strane 298.

Navrhovateľ hodnotil postup súdu ako neodôvodnený z hľadiska nevykazovania prvkov nadmernej právnej zložitosti vecí a rovnako podľa jeho názoru vec si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci a aj napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 29.2.2012, pričom k tomuto rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 268 dní). Ako dôkaz navrhuje obsah exekučného spisu Okresného súdu v Čadci, keď neuvádza číslo konania a špecifikuje toto exekučné konanie iba označením oprávneného a povinného pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5860737 (registrácia súdneho exekútora EX 8485/2011) a aj napriek tomu, že navrhovateľ v tomto konaní bol oprávnený a mal možnosť zistiť spisovú značku, pod akou na Okresnom súde v Čadci bola táto exekučná vec vedená, takúto značku neuviedol. Hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s §-om 44 ods. 2 Exekučného poriadku a nečinnosť po dobu 11 mesiacov považoval za neospravedliteľnú, pretože súd počas tohto obdobia vo veci nevykonával také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty oprávneného a poukázal opäť na ústavné záruky uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I.ÚS 13/05. Súd zo sp. isu 13Er/356/2011 OS Čadca konštatoval, že žiadosť súdneho exekútora bola na súd doručená 5.8.2011 a uznesením zo dňa 5.12.2011 súd návrh zamietol (údaj navrhovateľa 268 dní je nepravdivý) a uznesením zo dňa 28.6.2012 konanie zastavil. Navrhovateľ teda z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody týmto žalobným návrhom ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil:

A) majetková škoda v celkovej výške 1.147,32 Eur ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občiansko-právnom konaní vedenom proti dlžníkovi z o záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úver. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

B) zároveň si navrhovateľ uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym

úradným postupom. Z uvedeného dôvodu si navrhovateľ uplatňuje nemajetkovú ujmu 229,46 Eur, ktorej uplatnenú výšku okrem všeobecne deklarovanych nálezov Ústavného súdu SR v konkrétnom prípade nepreukázal a neodôvodnil na prejednávajúcu vec sa vzťahujúcimi dôkazmi.

Na základe ďalších tvrdení a skutočností a stanovísk Ústavného súdu SR dospel v žalobnom návrhu navrhovateľ k záveru, že súd pri rozhodovaní o tomto nároku navrhovateľa má rozhodnúť v prvom rade medzitýmym rozsudkom v zmysle §-u 152 ods. 2, veta druhá in fine O.s.p. na základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, ako škoda z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Čadci, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 508500272 dlžníkom L. S., nar. XX.X.XXXX a na základe tvrdených skutočností vyplývajúcich z obsahu žalobného návrhu mal by súd rozhodnúť rozsudkom tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody 1.147,32,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 229,46 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku a v rovnakej lehote hradiť žalobcovi trovy súdneho konania, ktoré poukáže na účet právneho zástupcu, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Súd doručil kópiu návrhu žalovanej, ktorá sa vo veci vyjadрила k žalobnému návrhu navrhovateľa.

Vo svojom vyjadrení žalovaná zaujala stanovisko, že pokiaľ navrhovateľ namieta činnosť Okresného súdu Čadca spočívajúcu v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom poverenie vydal, na základe uvedeného sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Poukazovala na špecifikáciu žalobného návrhu spočívajúcu v materiálnej škode paušálne určenej sumou 1.147,32 Eur a nemajetkovej ujme vypočítanej zo základu vo výške 229,46 Eur na rok ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti.

Žalovaná poukázala na ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, zák. č. 99/1963 Zb. z., ktorý dbá o to, aby súdne konanie prebiehalo podľa presne ustanovených pravidiel, ktorých dodržiavanie je predpokladom, aby súd mohol konať a vydať rozhodnutie. Tieto predpoklady sa nazývajú procesné podmienky konania. Poukázal na zmatečnosť podania žalobného návrhu navrhovateľa, pretože v žalobách uplatnených hromadne žalobcom sa vyskytujú viaceré nedostatky. Sú napríklad zmatečné označenia povinných, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a podobne. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná zdôraznila, že tvrdenia žalobcu uvádzané, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaneho exekučného konania, sa nezakladá na pravde, je zavádzajúce tvrdenie minimálne z toho dôvodu, že práve oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, teda nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu pre porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu a uviedol príkladom rozhodnutia Ústavného súdu SR ako sp. zn. II. ÚS 212/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012. V tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, pretože žalobca si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, avšak na druhej strane z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ uvádza navrhovateľ prietahy v konaní, v prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, teda či vyučil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3.5.2011 č. konania III. ÚS 69/2011-25 a tiež poukázala na to, že všeobecný súd v konaní o

náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR a takýto postup navrhovateľ nevyužil.

Žalovaná tiež poukázala na podmienky uplatnenia nároku na súde, náhrady škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to v zmysle §-u 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z., poukázala vo svojom vyjadrení na ďalšie ustanovenia citovaného zákona a povinnosti, ktoré vyplývajú poškodenému pri uplatňovaní si správa na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré vo svojom vyjadrení presnejšie špecifikovala.

K nesprávnemu úradnému postupu tvrdenému zo strany navrhovateľa poukazovala na posudzovanie otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinností súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, keď odkázala na ustanovenie §-u 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z. v znení zák. č. 412/2012 Zb. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinností urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky predpokladané týmto ustanovením nepredložil. Žalovaná poukázala na prax, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa §-u 45 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Zb. z. o rozhodcovskom konaní. V tomto kontexte poukázala na ustanovenie Exekučného poriadku a vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu SR.

K existencii prietahov v konaní žalovaná zaujala stanovisko, že v konaní o náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Zb. z. podľa §-u 9 ods. 2 je treba vychádzať z existencie prietahov len v prípade, ak tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súd pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V tejto súvislosti žalobca k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania a žalovaná teda k tomuto tvrdeniu žalobcu zaujala stanovisko, že nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú a zaoberala sa týmto svojím tvrdením podrobnejšie.

Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania, pretože ako to vyplýva zo skutočnosti uvádzaných žalobcom, v niektorých žalobách k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, v prípade ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku, premlčacia lehota uplynula v každom jednotlivom prípade po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. K otázke materiálnej škody zaujala stanovisko, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Zb. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody, túto riadne vyčíslieť, rovnako ako v otázke nemajetkovej ujmy, ktorú pri posudzovaní takéhoto nároku sa prihliada najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalovaná sa vo vyjadrení podrobnejšie zaoberá jednotlivými predpokladmi a poukazuje na aspekt prihliadnutia na dobré mravy, pričom nemajetková ujma má byť priznaná s prihliadnutím na poškodenú osobu. Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod. č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa čl. 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (VEC C-76/10) a dáva do pozornosti žalovaná celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky. Napríklad formulár zmluvy Pohotovosť, s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP),

ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a) alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádza vo svojom vyjadrení v ďalšej časti. Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov, napr. Spotrebiteľské centrum, svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, ktorý žalovaný prikladá v prílohe svojho vyjadrenia, z ktorého vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadnu závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky. Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov. S prihliadnutím na ďalej popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Žalovaná vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Rovnako k príčinnej súvislosti poukázala žalovaná na ustanovenie §-u 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. a podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov (objektívnych súvislostí, v rámci ktorého jeden jav ako príčina vyvoláva druhý jav ako následok). Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalovaná zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/93 Zb. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Čadca žalobu proti žalovanej v celom rozsahu zamietol.

Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

Súd na daný právny vzťah primárne aplikoval zák. č. 514/2003 Zb. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004.

K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, že prietahom v konaní malo dôjsť po účinnosti uvedeného zákona, zákon upravuje osobitným spôsobom zodpovednosť za škodu.

Podľa §-u 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Okresný súd okrem osobitného zák. č. 514/2003 Zb. z. aplikoval podporne aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoločné ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody, 3. diel - § 441 Občianskeho zákonníka o spoluúčasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody, čl. 48, ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Exekučný poriadok.

Právomoc Okresného súdu v Čadci na konanie a rozhodnutie podľa §-u 8 O.s.p. a §-u 15, 16 zák. č. 514/2003 Zb. je daná.

Súd toto konanie nezastavil podľa §-u 103, §-u 104 ods. 1, prvá veta O.s.p. Ku dňu rozhodovania súdu podľa §-u 154 ods. 1 O.s.p. uplynula lehota šiestich mesiacov od podania žiadosti nadriadenému súdu. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Pre posúdenie právomoci súdu je právne irelevantné, že navrhovateľ neodstránil vady žiadosti o predbežné prejedanie nároku v stanovenej lehote (§ 16 ods. 2, druhá veta zák. č. 514/2003 Zb. z.): „Tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.“ Na okresný súd v Čadci navrhovateľ doručil kópie žiadosti o predbežnom prejedaní

nárokov s dátumovou pečiatkou nadriadeného orgánu. Doručenie žiadosti potvrdila vo svojom vyjadrení aj odporkyňa. Súčasťou žiadosti bol aj nárok týkajúci sa tohto súdneho sporu. Tým mal súd splnenú podmienku zo strany navrhovateľa podľa §-u 15, 16 zák. č. 514/2003 Zb. z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Okresný súd v Čadci neodmietol návrh navrhovateľa podľa §-u 43 ods. 1, 2 O.s.p. Z rozsudového návrhu je zrejmé, že žiada náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Je zrejmé aj to, v akej výške náhradu škody a nemajetkovej ujmy žiada. Z obsahu návrhu vyplýva aj základ uplatneného nároku, keď navrhovateľ žiada priznať nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, v dôsledku čoho mu nevyhovením nároku vznikla škoda. O takomto nároku bolo možné konať a rozhodnúť. Skutočnosť, že navrhovateľ prenáša svoje dôkazné bremeno na súd, je otázkou vyhodnotenia unesenia dôkazného bremena navrhovateľa za výsledok sporu. Dokazovanie súdu slúži na dokazovanie existujúcich konkrétnych tvrdení. Súd nie je povinný namiesto navrhovateľa zhromažďovať skutkový stav, ktorý má byť obsiahnutý v návrhu (§ 79 ods. 1 a 2 O.s.p.). Takýto postupom by došlo k narušeniu ústavnej zásady rovnosti účastníkov konania. Navyše navrhovateľ je právne zastúpený, účtuje úkony právnej pomoci v každom prípade samostatne, nie hromadne. Súd voči navrhovateľovi nemá poučovaciu povinnosť ani čo do hmotného ani čo do procesného práva (§ 5 ods. 2 O.s.p.).

Podľa §-u 9 ods. 1, prvá veta O.s.p. štát zodpovedá za škodu pôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pasívne legitimovaným subjektom je teda v tomto prípade Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Navrhovateľ v žalobnom návrhu označil pasívne legitimovaný subjekt v tomto konaní správne.

Súd vykonal dokazovanie dôkaznými prostriedkami, ktorými je návrh zo dňa 27.9.2012, výzva vo veci žalôb na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľa Pohotovosť, s.r.o., Bratislava doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa, odpoveď právneho zástupcu navrhovateľa na výzvu na odstránenie neurčitosti procesného návrhu a ďalšie listinné dôkazy.

Súd nariadil pojednávanie vo veci a predvolal účastníkov konania, t. j. navrhovateľa Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, ktorý mal doručenie predvolania vykázané dňom 30.7.2013. rovnako ako jeho právny zástupca a rovnako i odporkyňa Ministerstvo spravodlivosti SR. Dňa 26.8.2013 bol súdu doručený návrh právneho zástupcu navrhovateľa ako návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu s návrhom, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 6C/116/2012 prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorého dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaniu veci.

Samosudkyňa konštatovala, že spolu s predvolaním na nariadený termín pojednávania tak navrhovateľovi ako aj odporcovi bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 7NCc/141/2013 z 6.2.2013, ktorým zo sudcov Okresného súdu v Čadci nebol vylúčený žiadny sudca najmä z dôvodu, že vec, na ktorú sa viaže toto konanie v exekučnom konaní Okresného súdu v Čadci, ktoré sa vedie pod sp. zn. 13Er/356/2011 neprejednáva sudkyňa, ktorá exekučnú vec prejednávala ako zákonná sudkyňa, t.j. Adriana Pytliková, PhD.

Odporkyňa Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR sa ospravedlnilo z dôvodu zachovania hospodárnosti konania a zotrvala na dôvodoch uvedených v písomnom vyjadrení k návrhu.

Súd v zmysle §-u 129 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, žalobného návrhu z 27.9.2012 a oznam o začatí konania podľa §-u 35 ods. 4 O.s.p., ktorý bol doručený žalobcovi z č.l. 1 až 7, ďalej úradný záznam z č.l. 10, v ktorom súd konštatuje, že exekučné konanie EX 8485/2011 proti povinnému L. S. zodpovedá sp. zn. Okresného súdu v Čadci 13Er/356/2011 zákonnej sudkyne JUDr. Adriany Pytlikovej, PhD., ďalej č.l. 11 vyjadrenie sudcov Okresného súdu v Čadci z č.l. 13 až 14, predloženie veci na rozhodnutie o vylúčení všetkých sudcov Okresného súdu v Čadci č.l. 14, uznesenie druhostupňového súdu - Krajského súdu v Žiline 7NCc/141/2013 z č.l. 15 až 17, oznam o začatí konania podľa §-u 35 ods. 4 O.s.p. adresovaný Okresnej prokuratúre v Čadci č.l. 21, ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní žalovanej. vyjadrenie žalovanej č.l. 26 až č.l. 32.

V vyjadrenia žalovanej z č.l. 26 až č.l. 32 vyplýva, že žalovaná považuje žalobný návrh navrhovateľa za nepreukázaný a popiera, že by činnosťou Okresného súdu v Čadci v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy a vzhľadom na to neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

Súd na pojednávanie predvolal ako svedka povinného v exekučnom konaní L. S., narodeného v roku XXXX. Svedok predložil kópie dokladov, podľa ktorých navrhovateľovi uhradil od 17.5.2010 do 17.6.2011 poštovými poukážkami 614,- Eur a vkladom na účet od 17.10.2010 do 16.8.2013 sumu 1.240,- Eur, pričom v konaní 13Er/356/2011 si uplatňoval exekučne navrhovateľ istinu 741,87 Eur s príslušenstvom. Svedok celkom uhradil sumu 1.854,- Eur. Z obsahu exekučného spisu mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z exekučného konania vo veci 13Er/356/2011 pri poskytovaní úveru povinnému L. S. neskúmal majetkovú a príjmovú situáciu povinného a bez akýchkoľvek zistení, či na strane povinného je majetková situácia taká, že je spôsobilý poskytnutý úver splácať, bez ďalších podmienok mu úver poskytol, avšak zo zmluvy o úver mal súd preukázané, že povinný nebol zákonným spôsobom oboznámený s podmienkami poskytnutia úveru a rovnako nemal vedomosť o ďalších dôležitých informáciách pre posúdenie prijateľnosti podmienok pre poskytnutie úveru, zmluvných podmienok a ďalších nákladov spojených s poskytovaným úverom.

Súd sa v súvislosti s vyjadrením žalovanej k žalobnému návrhu oboznámil aj s prílohami, ktoré boli žalovanou k svojmu vyjadreniu v kópii pripojené a to stanovisko Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť, ktoré vo svojom liste konštatuje, že útvary komisie dostali v súvislosti s podnikateľskými praktikami spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. a ďalších nebankových inštitúcií pôsobiacich na trhu, spotrebiteľských úverov sťažnosť od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, keď v liste cituje čísla uvedených sťažností ako (CHAP 2010) 651 a 829 ako aj od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov (HOOS, CHAP 2010) 1208 a útvary komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa čl. 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove vo veci C-76/210. Ďalej sa konštatuje v uvedenom liste, že sa javí, že týmito praktikami je postihnutá veľká časť obyvateľov Slovenska, pričom ide najmä o občanov s nízkymi príjmami. Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľov. Uvedené sťažnosti a vec, ktorá bola predložená na prejudiciálne konanie, súvisia predovšetkým so smernicou č. 87/102/EHS a smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, so smernicou č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj s právnymi predpismi prostredníctvom, ktorých sa tieto smernice transponovali do slovenského právneho poriadku. Relevantné môžu byť aj ďalšie slovenské právne predpisy a právne predpisy EÚ, predovšetkým smernica 2005/2009/ES o nekalých obchodných praktikách. V ďalších prílohách sú pripojené relevantné právne predpisy EÚ a právne predpisy Slovenskej republiky, keď okrem iných skutočností sa uvádza, že základnou podstatou pravidiel na ochranu spotrebiteľa je navyše to, že pokiaľ neexistujú ustanovenia, ktoré by to stranám umožňovali, nesmie sa uplatňovanie týchto pravidiel vylučovať alebo obchádzať prostredníctvom zmluvných dojednaní. To znamená, že vo všeobecnosti sa zmluvné strany v zmluve uzavretej medzi obchodníkom a spotrebiteľom nemôžu od takýchto ustanovení odchyliť tak, aby to bolo na škodu spotrebiteľa.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 Zb. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

1/ porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré

spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prieťahy § 3 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 514/2003 Zb. z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Zb. z.), 2/ vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zák. č. 514/2003 Zb. z. ako aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka), 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla a k týmto bodom je treba uviesť, že v tomto prípade navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti: a) nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíva v nečinnosti, prieťahov v konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale až s omeškaním 11 mesiacov, b) nesprávnym úradným postupom súdu, nesprávnou aplikáciou zákona napriek žiadosti o vydanie poverenia na základe právoplatného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý je rovnocenný s inými exekučnými titulmi, žiadosť o vydanie poverenia zamietol. Porušil tým zásadu právnej istoty a prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Podľa §-u 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa §-u 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa §-u 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa §-u 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z., právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa §-u 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa §-u 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z ustáleného skutkového stavu mal súd preukázané, že v danom prípade exekučným titulom pre exekučné konanie bol rozhodcovský rozsudok. Súd má za to, že možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku §-u 44 ods. 2 účinnú od 1.6.2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §-u 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu.

Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované, tak ako je uvedené vyššie, v rámci vybavovania sťažnosti na prieťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prieťah v konaní, nesprávny úradný postup podľa §-u 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z.

Súd poukazuje na tú skutočnosť, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Je potrebné skúmať všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). V danom prípade nešlo o taký prieťah, aký má na mysli zákon a vzhľadom na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku, súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného prieťahu. Súd mal ďalej preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t. j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikovaní logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nespĺnení čo i len jednej podmienky. Preto nespĺnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodňuje nad rámec zákonnej povinnosti.

Podľa §-u 3 ods. 1 písm. a) a d) zák. č. 514/2003 Zb. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa §-u 17 ods. 2 uvedeného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 §-u 17 za predpokladu ods. 3 uvedeného §-u sa prihliada najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej škody a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom postavení.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto konaní navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa §-u 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z. na náhradu nemajetkovej ujmy.

Návrh je v tomto smere všeobecný a nepreskúmateľný. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov a nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných pokút a zmluvných úrokov. Príjmy navrhovateľa z

týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať zásadný ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je preto povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia solventnosti, nemožno vykladať na ľarchu odporkyne. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa §-u 17 ods. 2 a 3 písm. b) zák. č. 514/2003 Zb. z. a podmienky podľa §-u 17 ods. 3 citovaného zákona písm. a), c), d) sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu ale iba na fyzickú osobu.

Rozpor s dobrými mravmi podľa §-u 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporkyne, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu. Vyplýva to aj zo stanoviska, ktoré bolo oboznámené ako príloha k vyjadreniu žalovanej, keď Európska komisia má takéto poznatky, konkrétne o činnosti navrhovateľa. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Práve naopak, toto dobré meno bolo poškodené samotnou činnosťou a zmluvnými podmienkami navrhovateľa, tak ako to vyplýva aj z príloh predložených odporcom vo svojom vyjadrení a z verejnej mienky, ktorá je už v súčasnej dobe notoricky známou. Súd je toho názoru, že navrhovateľ svoje dobré meno poškodil sám svojou činnosťou v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa a obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa. O to viac, že povinný z vymáhanej pohľadávky uhradil 1.854,- Eur, teda navrhovateľ nepreukázal dôvodnosť exekúcie a tohto návrhu.

Súd na základe dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi porušením povinností. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamo príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými prietahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdení prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Práve naopak, z viacerých prejednávanych vecí navrhovateľa z obdobného skutkového stavu, kedy sa na pojednávanie dostavili ako svedkovia povinní, ktorí boli v obdobnej situácii ako v tomto konaní povinný Róbert Baláž, mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z poskytnutého úveru si vôbec žiadnym spôsobom neoveroval, či uvedené osoby sú schopné poskytnuté úvery splatiť a či nie sú proti ním vedené rôzne ďalšie exekučné konania pre vymáhanie dlhov iných veriteľov. Navrhovateľ bol v tomto konaní povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu pre tvrdenými prietahmi bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej príjmu povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno navrhovateľ neunesol a preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a navrhovateľom tvrdenou škodou. Práve naopak, súd zaujal stanovisko, že žalovaná a v podstate Slovenská republika ako taká, nemôže suplovať splácanie úverov navrhovateľovi, ktorý bez potrebnej opatrnosti dodržiavania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, primeraných a v súlade so zákonom poskytovaných úrokov a nákladov na takéto úvery, nemôže zodpovedať štát, ktorý podnikateľskému subjektu takýmto spôsobom, aký si uplatňuje navrhovateľ, ušlý zisk nahradil.

Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany odporkyne súd sa zaoberal aj premlčaním nároku, keď premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu škody je neexistentný a preto vznesenou námietkou premlčania sa podrobne nezaoberal.

K návrhu navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd, súd takýto návrh navrhovateľa zamietol.

Podľa §-u 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak súd pred rozhodnutím vo veci dospel záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorá je Slovenská republika viazaná. V tom prípade postúpi návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska. V súdnej veci súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, preto nepostúpil návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa §-u 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. Súd zaujal stanovisko, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, by sa o jeho námietke rozhodlo.

Navrhovateľ opakovane tvrdí, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci. Odmieťa platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti, avšak neakceptuje rozhodovanie vo veci sudcami Okresného súdu v Čadci a z tohto dôvodu o vylúčení všetkých sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa §-u 15 O.s.p. z dôvodov uvedených v §-e 14 ods. 1 Os.p. predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu na rozhodnutie o vylúčení.

Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa §-u 15 a) ods. 1 O.s.p. v spojení s §-om 14 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že neuplatnil navrhovateľ procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý vec prejednáva, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke navrhovateľa. Nadriadený súd a ani predseda Okresného súdu v Čadci nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Teda procesné právo navrhovateľa rozhodnutím tak predsedu okresného súdu ako aj rozhodnutím nadriadeného súdu nemohlo byť porušené.

Zákonná sudkyňa v tejto veci tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom a nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. Ústava SR, zákonné práva na vylúčenie sudkyne z prejednávania a rozhodovania vo veci. Preto v nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. zákonná sudkyňa nepostúpila návrh na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu SR.

Podľa §-u 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ako súd dal na takéto konanie podnet. Podľa názoru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa §-u 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Toto ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť, avšak nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne a preto súd v tomto prípade konanie neprerušil.

Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonnej sudkyne, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania veci. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, resp. priet'ahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal. Navrhovateľ tvrdí priet'ahy v konaní a sám tieto priet'ahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh navrhovateľa. Súd v tejto súvislosti zamietol aj návrh navrhovateľa na odročenie pojednávania.

Podľa §-u 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná právo na náhradu účelne vynaložených trov na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Úspešnou účastníčkou konania je odporkyňa, ktorej patrí právo na náhradu trov konania, táto si však náhradu trov konania neuplatnila a preto súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania neprisúdil.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa §-u 4 ods. 1 písm. k) Zákona o súdnych poplatkoch: „Od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.“

Podľa §.u 2 ods. 2 Poplatkového zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporkyňi zamietol a nezaviazal ju ako úspešnú účastníčku konania s poukazom na § 2 ods. 2 Poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporkyňu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia tohto jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline. (§ 201, § 204 ods. 1 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 OSP).

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 OSP). Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods. 2 OSP). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 ods. 1 OSP). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods. 2 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z.).